

Arrest

nr. 227 258 van 9 oktober 2019
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Jemenitische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1983.

Op 1 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 1 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [A.-M.]

voornaam : [T.]

geboortedatum : 01.01.1983

geboorteplaats : [S.]

nationaliteit : Jemen (Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 31.03.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van ZAVENTEM op 31.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van documenten die hem niet toebehoren . (PV nummer [...] van de politie zone van ZAVENTEM

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 31.03.2019 door de politiezone van ZAVENTEM en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Op 3 april 2019 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

“II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt: “[...]”

II.1.2. Artikel 74/11, § 1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij stelt dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Verzoekende partij is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod (van drie jaar) wordt opgelegd.

Verzoekende partij is immers haar land ontvlucht omwille van vrees van haar leven. Zij is België binnengekomen met het oog op een verzoek tot internationale bescherming. Echter, zij kreeg hier zelfs de kans niet toe en werd onmiddellijk opgepakt door de politie te Zaventem en kreeg een inreisverbod opgelegd.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Door louter aan te halen dat voor vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en het feit dat verzoekende partij valse identiteitsgegevens zou hebben gebruikt om het land binnen te komen, maakt verwerende partij absoluut niet duidelijk dat zij rekening heeft gehouden met de precaire situatie van verzoekende partij - een vluchteling op zoek naar internationale bescherming.

Bovendien is het voor verzoekende partij onmogelijk om op een legale manier een 'asielvisum' aan te vragen en naar België te reizen.

Verzoekende partij was radeloos en heeft de middelen gebruikt die voor haar ter beschikking waren om haar land te ontvluchten.

Ondertussen vroeg verzoekende partij ook asiel aan in België (dd. 3 april 2019). Haar asielberoep is nog steeds hangende.

Het feit dat verzoekende partij thans in een asielprocedure zit, maakt dat verwerende partij op geen enkele manier een inreisverbod kan verantwoorden. Deze beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

Tijdens het hoorrecht heeft verwerende partij verzoekende partij tevens aangegeven naar België te zijn gereisd voor internationale bescherming, echter hier werd duidelijk geen rekening mee gehouden.

Verwerende partij legde zondermeer een inreisverbod van 3 jaar(!) op.

Dit is niet ernstig.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij alvorens zij door de politie werd weerhouden reeds asiel had kunnen aanvragen. Verzoekende partij begrijpt niet wat de

verwerende partij hiermee bedoelt. De paspoortcontrole is één van de eerste posten waar men doorheen moet. Er is nergens een plaats waar men direct bij aankomst om internationale bescherming kan verzoeken. De verwerende partij is aldus weinig ernstig.

11.1.3 Het is niet omdat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt dat zij niet meer op correcte wijze zou moeten rekening houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij en zonder al te veel motivering over zou mogen gaan tot de oplegging van de maximumtermijn.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

11.1.4. In casu wordt geenszins op correcte wijze gemotiveerd waarom geen rekening gehouden werd met het feit dat de verzoekende partij hier bescherming zocht.

De verwerende partij tracht in haar nota met opmerkingen een a posteriori-verweer te ontwikkelen, doch de thans bestreden beslissing maakt er zelfs geen melding van.

De duur van een inreisverbod dient nochtans geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

11.1.5. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Het middel is ernstig en gegrond.

3.1.2. De verwerende partij heeft in haar nota met opmerkingen als volgt op het enig middel in het verzoekschrift gerepliceerd:

“Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op de materiële motiveringsplicht, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd : “[...]”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij niet in staat zou zijn om de bestreden beslissing te begrijpen. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Verweerder merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 01.04.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ontving, zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Eén en ander wordt door de verzoekende partij ook nergens betwist in haar inleidend verzoekschrift.

Verweerder laat in dit kader gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat de afgifte van het inreisverbod gesteund werd op het motief dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Verzoekende partij betwist dit motief niet in de bestreden beslissing.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dit blijkt ook afdoende uit de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Minister in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verweerder merkt op dat in casu door de gemachtigde van de Minister afdoende aan de hand van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, heeft besloten tot een termijn van drie jaar voor het inreisverbod.

Rekening houdend met het geheel aan omstandigheden heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar in casu proportioneel is.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op quasi automatische wijze zou besloten hebben tot een duur van drie jaar voor het inreisverbod.

In tegendeel, uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de motieven van de bestreden beslissing specifiek op de situatie van verzoekende partij betrekking hebben; zij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij er niet in slaagt de gedegen motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Het weze bovendien benadrukt dat, in weerwil van wat verzoekende partij tracht voor te houden, de gemachtigde van de Minister er niet toe gehouden is om te motiveren waarom er niet voor een kortere termijn dan 3 jaar werd gekozen.

Zie ter zake:

“Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere- geldigheidsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

En ook:

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert nog aan dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van een vrees voor haar leven. Zij stelt België te zijn binnengekomen met het oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming, doch dat zij hiertoe de kans niet zou hebben gekregen, omdat zij onmiddellijk zou zijn opgepakt door de politie te Zaventem. Dergelijke kritiek is weinig ernstig.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op 31.03.2019 met het vliegtuig vanuit Griekenland is aangekomen, waarna zij het Rijk is binnengekomen op vertoon van een valse Griekse verblijfstitel.

Overeenkomstig artikel 50, §1 van de Vreemdelingenwet diende de verzoekende partij evenwel onmiddellijk op het ogenblik van de binnenkomst in het Rijk het nodige te doen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen:

§ 1. De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen de acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, een verzoek om internationale bescherming doen.

De in het eerste lid bedoelde vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, moet dit verzoek om internationale bescherming onverwijld doen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen.

Er kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij, op het ogenblik dat zij met het vliegtuig arriveerde in Zaventem, onmiddellijk de mogelijkheid had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (anders dan bv. aan asielzoeker die via het land de grens overschrijdt). De verzoekende partij heeft zulks evenwel nagelaten en heeft zonder meer getracht het grondgebied te betreden op basis van valse of vervalste documenten.

Verweerder beklemtoont in dit kader dat de verzoekende partij uiteindelijk slechts het nodige heeft gedaan om een verzoek om internationale bescherming in te dienen nadat zij door de politie te Zaventem werd weerhouden, waarbij bleek dat zij gebruik maakte van een vals paspoort én een valse of vervalste Griekse verblijfstitel.

In het licht van de concrete omstandigheden is het eenvoudigweg niet ernstig dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij niet de redelijke kans zou hebben gehad om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, nu zulks wel degelijk mogelijk was zodra zij met het vliegtuig in België aankwam.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk besloten dat de verzoekende partij niet binnen de door de wet voorziene termijn (te weten zo snel mogelijk) haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat de verzoekende partij initieel beoogde om zonder meer op basis van vervalste documenten het Rijk binnen te komen, waarna zij pas nadat zij werd weerhouden door de politie te Zaventem het nodige heeft gedaan om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij op heden aanvoert dat het inreisverbod op geen enkele wijze kan worden verantwoord, gelet op het hangende verzoek om internationale bescherming.

Dienaangaande dient echter te worden gewezen op de bepaling van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Uit voormelde beslissing blijkt afdoende dat de gebeurlijke afgifte van een attest van immatriculatie geenszins impliceert dat de verzoekende partij zou worden gemachtigd tot verblijf. Uitsluitend de

uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel wordt opgeschort, doch het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) blijft onverminderd bestaan, minstens totdat in het kader van het verzoek om internationale bescherming een verblijfsmachtiging zou worden verleend.

Eén en ander impliceert dat de bestreden beslissing evenmin onverenigbaar is met het hangende verzoek om internationale bescherming, nu de verzoekende partij gehouden zal zijn om het grondgebied te verlaten, zodra het verzoek om internationale bescherming zal zijn afgewezen, waarbij de verzoekende partij eveneens het opgelegde inreisverbod zal dienen te respecteren.

De bestreden beslissing is aldus allerminst onverenigbaar met het hangende verzoek om internationale bescherming.

Verzoekende partij verwijst nog naar arrest nr. 92 111 dd. 27.11.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbewistingen.

Nog los van de vaststelling dat de arresten van de Raad geen precedentenwaarde hebben, dient te worden besloten dat deze verwijzing niet dienstig is.

In dit arrest overweegt de Raad immers dat zij in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terugvindt dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van de verzoeker, terwijl uit de motieven van de in casu bestreden beslissing daarentegen duidelijk blijkt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevindt (zie supra).

Om diezelfde reden is de verwijzing naar richtlijn 2008/115/EG niet dienstig, dit nog los van de vaststelling dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Wat het bestreden inreisverbod betreft, dient erop te worden gewezen dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]"

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In het bestreden inreisverbod wordt dienaangaande gesteld: *"De beslissing tot verwijdering van 31.03.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod"*, er wordt bedoeld de beslissing tot verwijdering van 1 april 2019.

Bij arrest van 9 oktober 2019 met nummer 227 257 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing tot verwijdering van 1 april 2019, die gepaard ging met het huidig bestreden inreisverbod, vernietigd. Hierdoor kan het inreisverbod niet langer staande blijven zodat het evenzeer moeten worden vernietigd, ongeacht of het destijds al dan niet rechtsgeldig opgelegd werd.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het door de verzoekende partij aangehaalde middel en het verweer dat hierop werd ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS